

шения на Портата, които тя ще изслуша по-малко, или по-много учтиво, и това си е то. Инакъ не може и да бжде. Серъ Хенри Елиотъ не вѣрва въ турските звѣрства. Какъ той може да направи на Портата строги внушения? Или, може би, вмѣсто серъ Хенри ще испратятъ нѣкой енергиченъ човѣкъ, който ще са рѣши да направи сериозни представления на турското правителство? Тогава Портата ще обѣщае сичко, ще хване да убѣждава, че има добри намѣрения, ще искаже филантропически погледи, ще обнародва на книга либерални реформи. Дипломатите съ това ще са задоволятъ и дѣлото съ това ще са свърше.

Повтарямъ, инакъ и не може да бжде. Въ сичката турска империя нѣма нито десетъ души, които искрено да припознаватъ необходимостта на реформите, и положително никой не е въ състояние да ги введе. Пловдивския мютесарифъ бѣше правъ, като казваше, че той не може да испрати по-добаръ човѣкъ намѣсто пияния и жестокия Панагюрски мюдюринъ. Ще кажа по-вече, че ако би могли да введатъ реформи, то пакъ нищо не би направили. Пловдивския мютесарифъ минава за човѣкъ расположенъ въ полза на бѣлгарете и въ времето на нашето пребивание турците громко искаха да го изгонятъ. Той са види, да е човѣкъ честенъ, добро-сѣдѣтеленъ и доброжелателъ. Той съчувствено са билъ отнесалъ камъ бѣдственното положение на разорения народъ и направилъ твърдѣ приятно впечатление на Беринга и Скайлера. Тѣ биле увѣрени, че той искрено и енергично са старае да помогне на злочестите. Той увѣрявалъ, че на пострадалите сиро-